

SUD BOSNE I HERCEGOVINE
S A R A J E V O
Broj: S 1 3 U 0001889 10 U
Sarajevo, 06.10.2010.godine

U IME BOSNE I HERCEGOVINE!

Sud Bosne i Hercegovine u Sarajevu, u vijeću za upravne sporove, sastavljenom od sudija Fikreta Kršlakovića, kao predsjednika vijeća, Davora Žilića i Branimira Orašanina, kao članova vijeća, uz sudjelovanje zapisničara Ivoke Kafedžić, u upravnom sporu tužitelja „LRC Inženjering“ d.o.o. Sarajevo, ul. Derviša Numića br. 6., protiv rješenja broj: 03-1-37-3-175-9/10 od 06.08.2010 godine, Agencije za zaštitu ličnih podataka u Bosni i Hercegovini, u pravnoj stvari odgode izvršenja konačnog upravnog akta, na nejavnoj sjednici održanoj dana, 06.10.2010.godine donio je slijedeću:

P R E S U D U

Tužba se odbija.

O b r a z l o Ź e n j e

Rješenjem tuženog, broj: 03-1-37-3-175-9/10 od 06.08.2010 godine, odbijen je zahtjev tužitelja za odgađanjem izvršenja konačnog upravnog akta tuženog broj: 03-1-373-175-6/10 od 04.06.2010 godine kojim je odbijena žalba tužitelja kao neosnovana, izjavljena protiv rješenja inspektora Agencije za zaštitu ličnih podataka u BiH broj: 03-1-37-3-175-4/10 od 19.05.2010 godine, kojim rješenjem je u dispozitivu, tačka c) naloženo tužitelju da prekine obradu ličnih podataka u evidenciji LRC bazi podataka fizičkih i pravnih lica o kreditnim i nekreditnim zaduženjima koje obrađuje bez saglasnosti nosioca ličnih podataka i iste uništi ili da pribavi saglasnost

nosilaca' ličnih podataka u cilju vođenja predmetne evidencije i tačkom e) dispozitiva istog rješenja naloženo tužitelju da davanje ličnih podataka korisnicima vrši u skladu sa člankom 17. Zakona o zaštiti ličnih podataka.

Tužitelj je u skladu sa odredbom članka 18. Zakona o upravnim sporovima BiH („Službeni glasnik BiH“ broj 19/02 do 74/10) tuženom organu podnio zahtjev za odgodu izvršenja konačnog upravnog akta uz koju je priložio dokaz o pokretanju upravnog spora protiv konačnog upravnog akta, kojim je žalba tužitelja odbijena kao neosnovana. Odlučujući o zahtjevu tužitelja, tuženi organ je donio pobijani konačni upravni akt kojim je taj zahtjev tužitelja odbijen kao neosnovan.

Tužitelj blagovremeno podnesenom tužbom za pokretanje upravnog spora osporava pravilnost i zakonitost osporenog rješenja zbog nepravilne primjene zakona BiH, povrede pravila postupka koji je prethodio donošenju konačnog pobijanog upravnog akta i zbog činjenice da je tuženi organ prekoračio granice ovlaštenja koja su joj data i suprotno cilju u kojem joj je to ovlaštenje dato. Tužitelj smatra da je tuženi organ nepravilno primijenio odredbu članka 18. Zakona o upravnim sporovima, jer je tužitelj navodima tužbe protiv rješenja tužene kojim je odbijena njegova žalba izjavljena protiv rješenja inspektora Agencije za zaštitu ličnih podataka u BiH broj: 03-1-37-3-175-4/10 od 19.05.2010 godine detaljno navedeno iz kojih razloga bi za tužitelja izvršenjem konačnog upravnog akta nastupila nenadoknadiiva šteta koja se nikada ni na koji način ne bi mogla popraviti. Za svoju tvrdnju tužitelj je tuženom organu priložio odgovarajuće dokaze. Nadalje, tužitelj obrazlaže da je u javnom interesu da baza podataka koju tužitelj posjeduje ne bude uništena, nego dostupna korisnicima njihove usluge, jer se time omogućava korisnicima baze pravna i ekonomska sigurnost u obavljanju njihove djelatnosti. Odagađanje izvršenja, prema shvatanju tužitelja, ni u kom slučaju ne nanosi veću nenadoknativu štetu protivnoj stranci, koja je po tužiteljevom shvatanju Agencija za zaštitu ličnih podataka u BiH. Konačno predlaže da se tužba uvaži.

U odgovoru na tužbu tužena je predložila da se tužba odbije.

Sud je ispitao pravilnost i zakonitost osporenog rješenja u granicama odredbe člana 35. Zakona o upravnim sporovima BiH („Službeni glasnik BiH „ broj: 19/02 do 74/10), pa je odlučio kao u dispozitivu presude iz slijedećih razloga:

Rješenje kojim se odbija zahtjev za odlaganjem konačnog upravnog akta koje donosi nadležni organ po članku 18. Zakona o upravnim sporovima BiH upravni akt podliježe ocjeni zakonitosti, kao i svaki drugi upravni akt. Protiv takvog rješenja se, prema tome, može voditi upravni spor, zbog čega je tužba tužitelja dopuštena.

O zahtjevu za odlaganjem izvršenja konačnog upravnog akta po članku 18. stav 2. i 3. citiranog zakona odlučuje organ čiji se akt izvršava. Pravilnim tumačenjem odredbe članka 18. stav 2. i 3. Zakona o upravnim sporovima BiH, ovo sudsko vijeće zaključuje da je zakonodavac ostavio organu da cijeni da li će u konkretnom slučaju odložiti izvršenje konačnog upravnog akta, uz ograničenje da izvršenje može odgoditi ako to javni interes dozvoljava. Dakle, ne radi se o rješavanju po slobodnoj ocjeni, kako to pogrešno tužitelj smatra, nego se stavom 3. citiranog članka samo proširuje mogućnost odlaganja izvršenja i iz drugih razloga osim onih koji su propisani stavom 2. iste odredbe. U stavu 2. članka 18. citiranog zakona taksativno su nadeni uslovi koji moraju kumulativno biti ispunjeni da bi se zahtjev za odlaganjem izvršenja konačnog upravnog akta mogao uvažiti. Ti uvjeti su a) ako bi izvršenje nanijelo tužitelju štetu koja bi se teško mogla popraviti, b) da odgađanje nije protivno javnom interesu i c) da se odgađanjem izvršenja ne bi nanijela veća nenadoknadiiva šteta protivnoj stranci.

I po ocjeni ovog sudskog vijeća, praviln je zaključak tuženog organa da nisu ispunjeni zakonom predviđeni uvjeti za odlaganjem izvršenja konačnog upravnog akta. Iz definicije članka 18. Zakona o upravnim sporovima BiH proizlazi da je tužitelj obavezan da uz svoj zahtjev pruži odgovarajuće dokaze ili barem da učini vjerovatnim da su navedeni uslovi ispunjeni, posebno u pogledu štete koju bi tužitelj izvršenjem konačnog upravnog akta pretpio. Tužitelj nije uz zahtjev podnio organu niti jedan relevantan dokaz koji bi ukazivao da bi šteta izvršenjem upravnog akta bila nenadoknadiiva. Ni u tužbi koju je tužitelj podnio Sudu protiv odluke

tuženog nema takvih dokaza (izvoješta revizije, finansijski izvoještaji i sl.). Nadalje, Zakonom o zaštiti ličnih podataka („Službeni glasnik BiH“, broj 49/06), kao posebnim zakonom, čiji je cilj da se svim licima, bez obzira na njihovo državljanstvo ili prebivalište, osigura zaštita ljudskih prava i osnovnih sloboda, a naročito pravo na tajnost u pogledu obrade ličnih podataka koje se na njih odnose (čl. 1. stav. 1. citiranog zakona) propisano je šta je pojam ličnog podatka, osnovni principi zakonite obrade ličnih podataka i druga pitanja od važnosti za primjenu ovog zakona. Dakle, svako postupanje koje nije u skladu sa bilo kojom odredbom ovog zakona suprotno je općem javnom interesu. Pogrešno tužitelj smatra da prikupljanje ličnih podataka i njihova obrada služi u javnom interesu, kada je Upravno vijeće Centralne banke BiH Odlukom o Centralnom registru kredita poslovnih subjekata i fizičkih lica u BiH (objavljeno u „Službenom glasniku BiH“ 12/09) uspostavljen Centralni registar kredita. Ovo znači da eventualnim uništenjem baze podataka koje vodi tužitelj ne bi bio ugrožen javni interes niti finansijska i pravna sigurnost poslovnih subjekata i fizičkih lica- građana, pa tako niti korisnika usluga tužiteljeve baze podataka, jer isti do podataka mogu doći korištenjem Centralnog registra koji se vodi kod Centralne banke BiH. Suprotno od ovog zaključka tužitelja, pravo građana i pravnih subjekata za zaštitom njihovih ličnih podataka, koje pravo je zagarantirano odredbama Evropske konvencije o osnovnim ljudskim pravima i temeljnim slobodama (članak 8.) i Ustavom BiH, koja prava predstavljaju osnovna ljudska prava i slobode koje su upravo uspostavljena u cilju osiguranja ostvarivanja općeg, dakle, javnog interesa, bitno su ugrožena bilo kojim djelovanjem suprotno odredbama Zakona o tajnosti ličnih podataka.

Isto tako, tužitelj pogrešno smatra da je tuženi organ protivna stranka, pa da se neizvršenjem konačnog upravnog akta ne nanosi šteta protivnoj stranci koja bi bila nenadoknadiiva. Tuženi organ nije stranka u upravnom postupku, nego je to organ koji u okviru zakonom datog ovlaštenja i djelokruga svoga rada odlučuje prema pravilima upravnog postupka o pravima, obavezama i pravnim interesima građana i pravnih lica. Ova konkretna upravna stvar jeste jednostranačka upravna stvar. Jednostranačka upravna stvar je ona upravna stvar u kojoj u odnosu na upravni organ (Agencija za zaštitu ličnih podataka u Bosni i Hercegovini) stoji jedna ili više stranaka, kada te stranke čine procesnu zajednicu.

Ispitujući pravilnost i zakonitost pobijanog konačnog upravnog akta ovaj sud nije našao da je tuženi organ u postupku koji je prethodio donošenju konačnog upravnog akta povrijedio pravila postupka, niti da je pogrešno primijenio odredbe materijalnog prava, pri čemu je potpuno i pravilno utvrdio činjenično stanje, zbog čega se tužba tužitelja odbija.

Imajući u vidu navedeno, Sud je primjenom odredbi člana 37. stav 1. i 2. Zakona o upravnim sporovima BiH („Službeni glasnik BiH“, broj: 19/02 do 74/10.) donio odluku kao u dispozitivu presude.

ZAPISNIČAR
Ivka Kafedžić

PREDSJEDNIK VIJEĆA
SUDIJA

Marko Kršlaković

